

Færingerne og for Grønlænderne, og jeg kan tilsige mit Partis Støtte til Lovforslagets hurtige Gennemførelse.

Povisen: Ogsaa jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme. Det er jo kun et Forsøg, man her vil gøre, endda et meget kortvarigt, kun gældende for den kommende Sommer. Jeg haaber imidlertid, at dette Forsøg skal falde saa godt ud, at det baner Vej for en endelig Ordning, som kan blive til Gavn, først og fremmest for Grønlænderne, hvis Interesser vi, som der blev sagt før, gerne vil varetage bedst muligt, men dernæst ogsaa for alle danske Statsborgere, og i Forbindelse hermed Islændinge, som har Mod paa at forsøge Fiskeri ved Grønlands Kyster. Der er ikke Tale om, at der ikke skulde være Fisk nok, naar der overhovedet er Fisk deroppe, for naar der er Fisk der, er de der i en saa stor Mængde, at selv ved forenede Anstrengelser fra Grønlændere, Færing, Danske og Islændinge kan man ikke opfiske Fiskebestanden deroppe. Men til Tider kan det være saadan, at der ikke er Fisk, dette er det Risikomoment, som Fiskerne naturligvis maa tage.

Jeg vil gerne henstille til den højtærede Indenrigsminister, at han gør sit til, at Grønlænderne faar Del i det Fiskeri, der her bliver Tale om, derigennem, at han gør sin Indflydelse gældende for, at Grønlændere kan komme om Bord paa de Fiskekuttere, der gaar derop, paa gode Vilkaar for Grønlænderne, og saaledes, at de kan dygtiggøres i det Fiskeri, der her er Tale om. Jeg mener, at der mellem Færing og Grønlændere er saa store fælles Interesser med Hensyn til Fiskeri, Faareavl og, jeg kan tilføje, Hvalfangst, at et Samarbejde mellem dem sikkert vilde kunne blive til Gavn for begge Parter.

Dermed skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme.

Pürschel: Jeg har ikke ment ved denne Lejlighed at kunne føre Ordet paa mit Partis Vegne, fordi jeg ikke kan deltage i den ubetingede Tilslutning, som man fra Partiernes Side har givet til de her foreslaaede Ændringer i den for blot to Aar siden med fuld Tilslutning fra alle Partiers Side her i Rigsdagen gennemførte Lov om Jagt og Fiskeri ved Grønland. Naar jeg ikke har kunnet følge mit Parti ved denne Lejlighed, er det ikke, fordi jeg ikke forstaa Færingernes Vanskeligheder. Siden jeg som Student for 27 Aar siden var oppe paa Færøerne, har jeg stræbt at følge For-

holdene, har altid omfattet disse Øer med Interesse og har grebet enhver Lejlighed til at besøge dem og søge at lære Befolkningen at kende. Jeg tør desværre ikke paastaa, at mine Forsøg paa at forstaa Udviklingen deroppe er kronet med Held. Jeg kan ikke tilbageholde et Udbrud af — man vil maaske kalde det — Misundelse overfor de mere vidtfavnende og vidtskuende Aander, som findes ogsaa i denne Sal, og for hvem disse Spørgsmaal er saa saare simple og letfattelige. Jeg er imidlertid naaet til den Overbevisning, at der paa Færøerne hersker en økonomisk Krise af meget alvorlig Karakter, som er skærpet ved de senere Aars særdeles lave Fiskepriser og ved den spanske Toldpolitik, hvis Følger vi jo dog henede søger at afbøde. Jeg forstaa ogsaa, at det overfor en Befolkning i en saadan Krise maa virke stærkt, naar der peges paa Egne, hvor man mener at have Mulighed for med de for Færingerne brugelige og i Anlægget jo billige Fangstmidler, Langliner og Haandsnører, at drive et Fiskeri, som ikke generes af det Redskab, som har drevet Færingerne bort fra de Banker, der ligger udenfor deres Dør, nemlig Trawlen. Jeg forstaa, at Aabningen af de Fiskepladser, der her er Tale om, under fortvivlede økonomiske Forhold kan komme til at staa for denne Befolkning som Aabningen af et forjættet Land, og jeg forstaa, at dette kan drives op til en saadan Højde, at det kan udnyttes nationalt. Jeg forstaa ogsaa særdeles godt, at det for den Befolknings særlige Repræsentanter paa Rigsdagen kan komme til at ligge saaledes, at de sætter Regeringen og deres Parti Kniven paa Struben. Jeg forstaa godt, at man fra deres Side sætter Sagen paa Spidsen, og at man siger ikke blot: dette kan redde os, men at man ogsaa skærper det til: dette er det eneste, der kan hjælpe os økonomisk i Øjeblikket. Og jeg forstaa, at man fra nationalt bekymrede Kredse kan sige, at dette Krav lader sig ikke afvise. Alt dette forstaa jeg særdeles godt. Men jeg maa i samme Aandedræt tilføje, at det for mig staa som meget tvivlsomt, om den første Sætning er rigtig, den, der gaar ud paa, at dette kan redde os. Det afhænger jo af mange Ting, men navnlig af to Ting: vil Fiskeriet i Aar og de følgende Aar give det rige Udbytte for Færingerne, som man lover sig? Dette stiller sig for mig efter Gennemlæsning af Professor Adolf Jensens Beretning om hans Undersøgelse af Fiskerimulighederne deroppe og efter Styrelsens aarlige Beretninger om Fiskeriet og de